

[Gade]

Jeg har lagt mærke til, at i SiD's Europakomité's delrapport siges det, at det indre marked har flyttet magtbalancen mellem arbejdsgiverne og lønmodtagerne i Europa til arbejdsgivernes og virksomhedernes fordel, og at fagbevægelsen i Europa indtil dato ikke har magtet at hamle op med denne magtforskydning på arbejdsmarkedet og i samfundene. Det er jeg grundlæggende enig i, og det er også derfor, jeg så klart ser, hvad det er, Venstre og Fremskridtspartiet agiterer for. De agiterer jo for, at det, vi nu er i gang med at diskutere om at flytte hegnspæle, så der bliver mere ligevægt og lidt større indflydelse for lønmodtagerne, skal man prøve at hindre, og de spænder i høj grad subsidiaritetdiskussionen foran den vogn. Det er helt tydeligt, og efter hvad jeg har hørt, er vi i en situation, hvor jeg hellere havde set Venstre stå skulder ved skulder med Fremskridtspartiet. De argumenterer jo på samme måde.

Så vil jeg sige, at selve diskussionen om samspillet mellem nødvendigheden af en social dimension, og hvordan den skal administreres i forhold til subsidiaritet osv., optager også SF meget. Jeg har læst det nationale kompromis grundigt igennem inden debatten; det indeholder faktisk rimelig gode formuleringer om at bevare styrken i aftalesystemet, og jeg mener også, at en lang række af de ting, der står i dagsordenen, er en slags udmøntning af, at sådan kan det godt administreres.

Til sidst vil jeg understrege, at det er altså vigtigt for os, at man bevarer aftalesystemet og bruger det. Jeg skal også sige til de borgerlige, der er så glade for det, at det fører også frem til, at lønmodtagerne bliver 100 pct. organiserede i Danmark, for ellers kan man jo sådan set ikke gennemføre det. Det synes jeg kan være fornuftigt, og jeg tror heller ikke, det vil blive oplevet som tvang; men jeg synes, det er interessant at opleve, at V og K fører den linje nu, når de i en række andre sager er så meget imod, at man mener, det er fornuftigt at stå i en fagforening, og at der lægges et vist pres på folk for at få dem til det.

Vi stemmer for dagsordenen, først og fremmest på grund af indledningen, hvor man fastholder grundtanken om, at vi skal have et stærkt aftalesystem, og at vi skal kunne bruge det danske aftalesystem. Og så ser jeg frem til, at som dagen i dag er gået, må vi komme til en korsvej, hvor vi får skilt færene fra bukkene i en

lidt rigtigere konstruktion end den, vi stemmer om i dag.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Gade siger, at Venstre ønsker at hindre, at lønmodtagerne får større indflydelse. Det var faktisk lige præcis det modsatte, der gik gennem hele min argumentation.

Når vi ønsker, at parterne fortsat selv skal kunne indgå aftaler, er det jo netop for at sikre, at både lønmodtagerne på den ene side og arbejdsgiverne på den anden side kan lave de aftaler, de har lyst til, helt uafhængigt af lovgivning og EU. Så den del har hr. Gade misforstået.

Med hensyn til den sociale dimension støtter Venstre som sagt dagsordenen, og der står jo netop noget om den sociale dimension, fordi den er en del af det indre marked.

Nu fremhævede jeg 4 direktivforslag, som Venstre ikke støtter, fordi de er for detaljerede. Men der er blevet vedtaget en stribe forslag inden for den sociale dimension om sikkerhed og sundhed på arbejdsmarkedet, som vi varmt har støttet, så vi er ikke generelt modstandere af den sociale dimension. Men det, at man principielt støtter EU, betyder jo ikke, at man nødvendigvis skal støtte alt, hvad der kommer fra EU.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Hr. Gade gav udtryk for det synspunkt, at hvis man skulle have aftalereguleringen til at fungere i Danmark som en mulighed for at implementere EF-direktiver, måtte man reelt gennemføre organisationstvang, for den kunne ikke fungere, hvis der ikke var 100 pct.s medlemskab af de faglige organisationer.

Nu er der jo grænser for, hvor voldsomme udtryk man kan tage i anvendelse fra Folketingets talerstol. Man må vel ikke engang bruge udtrykket sludder om noget af det, medlemmerne siger, men det er i hvert fald det, jeg mener. Vi har haft aftaleregulering af det danske arbejdsmarked i årtier uden organisationsstvang, og selvfølgelig kan vi køre videre ad den vej. Og i øvrigt har EU i hvert fald ingen mulighed for at gennemføre organisationstvang, for det er der simpelt hen ikke traktatmæssigt grundlag for.